

DIUMENGE DE PASQUA

Avui l'Església celebra el dia més gran de la història, perquè amb la resurrecció de Jesús s'obre una nova esperança per a la humanitat. Els artistes han anat captat en els passos de Setmana Santa escenes dels últims dies de la vida de Jesús, plasman-los en talles i imatges de les més variades escoles escultòriques. Però, hi ha molts pocs passos processionals recordant el desenllaç feliç i subversiu d'aquell tràgic tridu: *"El van matar penjant-lo en un patíbul, però Déu el ressuscità el tercer dia i li concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó als testimonis que Déu mateix havia escollit des d'abans, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i begut amb ell després que hagués ressuscitat d'entre els morts"* (1ªL).

L'evangeli d'avui explica una experiència *indirecta* del ressuscitat: *constatar el sepulcre buit i qualche pista de roba* han estat *signes suficients* per moure la fe dels apòstols... En altres relats, el Ressuscitat es deixa veure i tocar perquè no és un fantasma: és el mateix Jesús amb el qui varen conviure i, ahora, és diferent... L'evidència de la resurrecció va estar confiada als signes i, sobretot, a experiències de presència i de trobada amb el Ressuscitat. Cap dels apòstols ha "vist" la resurrecció. Ells i molts d'altres deixebles s'han trobat amb el Ressuscitat. L'experimenten viu i en donen testimoni, no d'un somni o d'una manifestació subjectiva, sinó d'una evidència per la qual han estat capaços de viure, sofrir i, fins i tot, morir.

Per a nosaltres, això és tot un repte: la Pasqua ens empeny a *ser testimonis*: sense aquest testimoniatge no hi hauria Església ni experiència pasqual. Però, només es pot ser testimoni qualificat d'allò que primer t'ha passat pel cor i t'ha canviat la vida. Per això, en aquest moment la gran crisi vocacional és, senzillament, crisi de testimonis. I no hi ha Pasqua si no hi ha testimonis!

És difícil per a qualsevol creure que un mort hagi sortit, viu, de la seva tomba... Per això, és comprensible i justificable l'estupor de Maria Magdalena en veure, de bon matí, que *"la pedra havia estat treta de l'entrada del sepulcre"*. ¿Qui podia haver fet tal profanació? És lògic que la primera idea fora la d'*"anar corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava, i dir-los: S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat."*

Tampoc ho sabien ells, que encara eren plens de por i conscients del seu fracàs per haver cregut en un home condemnat i crucificat. ¿Era creïble la Magdalena? ¿Potser no l'hauria confós la seva fantasia femenina?. No hi havia un altre camí que el d'anar a verificar la veritat de la notícia. *"Pere i l'altre deixeble van sortir cap al sepulcre..."*

Perquè la fe no és fruit d'un raonament, sinó d'una constatació i els fets i l'experiència són el seu fonament. Joan primer veié i després va creure. No hauria cregut si primer no hagués vist els signes de la resurrecció. De la mateixa manera, avui molts no creuen perquè no veuen, i més en un món com el nostre, científic i tecnològic. Ara únicament es creu allò que s'experimenta i s'accepta com a veritable després de moltes proves. Que un mort ressorgeixi podria ser acceptat només com a fruit d'una llegenda o d'una il·lusió.

Nosaltres sabem que no és així, perquè els deixebles de Jesús, testimonis de la seva resurrecció, van fonamentar la seva predicació sobre aquest fet. I, per a atestar la veritat de la resurrecció de Jesús, els dotze van sofrir el martiri o les tortures. Cap d'ells va arribar mai a penedir-se o a dubtar del fet que Crist havia ressuscitat veritablement i que nosaltres també ressuscitem un dia...

La Resurrecció toca les arrels i la identitat de la nostra fe com a seguidors de Jesús. És la font a la que tornem per alimentar i renovar la nostra essència com a cristians. La nostra fe no és una peça de museu; ni tampoc només doctrina, cultura o normes que hem après i repetim.

La fe en Jesús Ressuscitat ens empeny a néixer de nou, ens urgeix a replantejar-nos la nostra escala de valors. *¿Hi ha en nosaltres quelcom d'incompatible amb l'alegria de l'Evangeli? ¿Quines actituds, quines urgències ens porta el Ressuscitat?* Cal discernir d'acord amb l'escala dels valors del Regne. Si ens mouen altres béns, altres plantejaments, llavors això de Jesús queda ofegat, no ressona i es converteix en un record buit. Per això, *no hi ha Pasqua si no hi ha si més no una petita modificació en les nostres prioritats!*

En la 2L (de la carta als cristians de Coloses), sant Pau ens ha exhortat a *buscar els béns de dalt*. No està demanant, de cap manera, que ens evadim de les nostres responsabilitats en el present. Al contrari: *és una crida a encarar les responsabilitats de cada dia des de la perspectiva i els valors de Jesús*. Els valors de dalt són aquells que Jesús va proclamar i va viure: l'amor universal (el perdó i la misericòrdia), la justícia i la solidaritat. Són els valors que ens condueixen cap a Ell i cap a la seva experiència de resurrecció.

Quan de vegades diuen que al nostre país hi ha “una apostasia silenciosa”... tant de bo que nosaltres tinguem el valor de “manifestar-nos” com a cristians en tots els moments de la nostra vida. Però *només hi ha una manera cristiana de fer-ho= posar vida allà on altres hi posen mort*. Déu no està de la banda dels qui crucifiquen, està amb els crucificats.

La nostra missió és fer participar d'aquesta joiosa notícia a tantes persones que estan patint, desanimades; ser portadors d'esperança en uns ambients plens d'indiferència; fer que s'interessin per Jesús viu i present en la història i vulguin conèixer-lo i seguir-lo. Tenim encara molt a fer personalment i com a Església per tal d'introduir els valors de l'Evangeli en el cor de les persones i en la vida social. Intentem concretar-ho el més possible en els nostres moviments, grups i associacions de les nostres parròquies.

Molt Bona Pasqua!

✠ Mons. Joan Piris Frígola,
Bisbe Emèrit de Lleida